

af et tv-apparat tvunget til at betale licens til både TV 2 og Danmarks Radio, også selv om man ønsker at fravælge en af stationerne.

Nærværende lovforslag har som hovedformål at give den danske befolkning en øget frihedsgrad med hensyn til, hvilke tv-programmer de ønsker at se. Retten til at se en station vil blive fulgt op af pligten til at betale til selv samme station.

Danmarks Radios tv og TV 2 bliver stillet over for ægte konkurrence derved, at befolkningen kan fravælge de(n) station(er), de ikke finder tilfredsstillende.

Lovforslagets virkninger

Formålet med lovforslaget er at fjerne den tvangs-betalte licens til de to danske landsdækkende tv-stationer. Danmarks Radios tv og TV 2 får herefter frihed til selv at afgøre, hvorledes de ønsker at opnå finansiering.

Det mest demokratiske finansieringssystem for alle tv-stationer er Pay Per View-systemet, hvor en indbygget tæller i alle tv-apparater måler, hvor meget der ses på de enkelte kanaler.

Et sådant system bliver måske aktuelt i fremtiden. Særlig inden for spillefilm er man langt fremme med systemer, hvor der alene betales for de film, man faktisk ser. I Danmark har Jydsk Telefon gennemført forsøg med såkaldt TeleBio, hvor man via telefonen kobler sig på de film, man ønsker at se, og betaler for de valgte film. I udlandet har man udviklet såkaldte Smart Cards, hvor der registreres et præcist forbrug af film, eller hvor der forudbetales for et antal film, der forbruges efter et klippekortsystem.

Mulighederne er mange og vil i de kommende år blive flere.

I nærværende lovforslag er valgt en model, der både er teknisk billig i dag og fremtidssikret.

Lovforslaget giver Danmarks Radio og TV 2 flere valgmuligheder. Danmarks Radio vil kunne vælge mellem en abonnementsordning eller at kode sine programmer. Desuden kan Danmarks Radio supplere sine indtægter gennem salg af forskellige ydelser og ved sponsorering. TV 2 får mulighed for at finansiere sin virksomhed med reklameindtægter fra TV 2 Reklame A/S og, hvis det ikke er nok, også gennem en abonnementsordning eller kodning af programmerne.

Forslagsstillerne anbefaler klart ordningen med kodning af tv-udsendelserne. Modtagerne må efter denne ordning købe sig til en dekoder og opnår til gengæld frihed til at fravælge betaling til station(er), de ikke ser.

Danmarks Radio vil, hvis lovforslaget vedtages, være nødsaget til at finde en ordning, hvor indtæg-

terne kan sikres. En abonnementsordning vil kræve en meget loyal gruppe af seere, der betaler frivilligt. Kodning af programmerne gør det meget lettere, eftersom det alene er muligt at se udsendelserne, hvis man har en dekoder. Danmarks Radio vil derfor med fordel kunne vælge kodningsmodellen. TV 2 kan vælge at tilpasse udgiftsbudgettet til reklameindtægterne. Er det ikke nok, må TV 2 vælge den mest sikre indtægtsform.

Det kan eventuelt være en ordning, hvor kodning kun finder sted for film og andre populære programmer.

Konsekvensen af kodningen bliver, at forbrugerne kan vælge og fravælge at betale for at se Danmarks Radio og TV 2 eller kun en af stationerne eller slet ingen af dem. Det er en valgmulighed, der ikke findes i dag, eftersom man tvinges til at betale til begge stationer. Det giver en markant ændret konkurrence-situation for de to tv-stationer. De skal sælge dekoderkort til forbrugerne og bliver derfor stillet over for krav om at sende tv, der falder i seernes smag.

Vi har allerede i dag en dansk tv-station, som benytter sig af kodning som middel til at skaffe sig indtægter. Kanal 2 sender næsten alle sine programmer kodet, og det kræver således dekodning hos kabel-tv-selskaberne eller dekoder hos den enkelte forbruger ved individuel parabolmodtagelse. Både teknisk og praktisk fungerer ordningen aldeles uden problemer. Lovforslaget bygger således på en velafprøvet teknik.

Både Danmarks Radio og TV 2 har mere eller mindre forpligtet sig til at være public service-virksomheder. Det indebærer, at offentlige myndigheder har adgang til at få oplysninger bragt, og at de to tv-stationer i deres programlægning og journalistiske tilrettelæggelse skal dække begivenheder og spørgsmål, der er af betydning for befolkningen.

De to tv-stationer skal fortsat have disse forpligtelser. Begge stationer har koncession og monopolliggende vilkår for deres virke. Derfor kan det offentlige uændret stille krav til opretholdelse af public service-virksomheden. Derudover kan det offentlige gennem f.eks. OBS-udsendelser købe sig til at få vigtige budskaber bragt. Endelig skal man ikke glemme, at det for seerne ikke er en ulempe, at en kanal bringer public service-programmer. Befolkningen vil gerne holdes orienteret.

Opbakningen bag TV 2's regionale stationer viser en stor interesse for at se programmer med stort indhold af informationer om nære forhold.

Såfremt den ene eller begge tv-stationer vælger den brugerbetalingsmodel, der indebærer kodning af programmerne, kan der desuden uden problemer